

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Cantvariensi Archiepiscopo, Episcopo Londoniensi, & Magistro W. de
Sumercote Canonico Lincolniensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

mitus deducendos, & de residuo impendendam esse decimam asseverant. Alij verò de portione fructuum, quam à colonis accipiunt, partem decimæ separantes, eam Capellanis suis, vel alijs Clericis, seu Ecclesijs, aut etiam pauperibus conferunt, vel in usus alios pro sua voluntate convertunt. Nonnulli Clericorum vitam tanquam abominabilem detestantes, decimas eis ob hoc subtrahere non verentur. Quidam insuper asserentes se possessiones & omnia jura sua cum omni honore atque districto per imperialem concessionem adeptos, decimas sub hujusmodi generalitate detinere præsumunt. Occasione præterea veteris decimationis, quam asserunt sibi concessam, aliqui decimas novalium sibi non metuunt usurpare. Verùm si ad eum à quo bona cuncta procedunt assertores hujusmodi debitum respectum haberent, jus ecclesiasticum diminuere non contenderent, nec decimas, quæ tributa sunt egentium animarum, præsumerent detinere. Cùm enim Deus, cujus est terra & plenitudo ejus orbis terrarum & universi qui habitant in ea, deterioris conditionis esse non debeat quàm dominus temporalis, cujus statutum debitum de terris quas exhibet alijs excolendas, non quidem deductis sumptibus, aut semine separato, necessarium esse dignoscitur cum integritate perfolvi, nimis profectò videretur iniquum si decimas, quas Deus in signum universalis dominij sibi reddi præcepit, suas esse decimas & primitias asseverans, occasione præmissa vel excogitata magis fraude diminui fortè valerent. Cùmque Deo debita sit solutio decimarum, in tantum ut ad eas Clericis exhibendas, quibus eas ipse pro suo cultu concessit, laici, si moniti fortè noluerint, ecclesiastica sint districtione cogendi, prætextu nequitia Clericorum nequeunt eas alijs, nisi quibus ex mandato divino debentur, pro suæ voluntatis arbitrio erogare, cùm nulli sit licitum aliena cuicumque concedere præter domini voluntatem, quanquam per sollicitudinem officij pastoralis Clerici sint à sua nequitia coercendi, & cùm de cunctis omnino proventibus decimæ sint reddendæ, sicut colonus de parte fructuum quæ sibi remanet ratione culturae, sic & dominus de portione quam percipit ratione terræ, decimam reddere sine diminutione tenetur. Porrò cùm

laicis nulla sit de spiritualibus rebus concedendi vel disponendi attributa facultas, imperialis concessio, quantumcunque generaliter fiat, neminem potest à solutione decimarum eximere, quæ divina constitutione debentur, nec occasione decimationis antiquæ, licet in feudum concessæ, decimæ sunt novalium usurpandæ, cùm in talibus non sit extendenda licentia, sed potius restringenda. Quoniam igitur pati nolumus nec debemus ut Ecclesiarum & Clericorum jura præsumptione qualibet minuantur, fraternitati tuæ auctoritate præsentium indulgemus quatenus omnes qui ratione personarum aut etiam prædiorum decimas Ecclesijs & Clericis tuæ diocesis exhibere tenentur, ad eas cum integritate reddendas sublato appellationis obstaculo auctoritate apostolica per excommunicationis vel interdicti sententiam compellendi liberam habeas facultatem. Præterea ut Clericos tuæ diocesis, de quibus fuerit in auditorio tuo querela proposita, de decimis antedictis & fructibus perceptis ex eis ad plenam sub tuo examine justitiam faciendam compellere valeas, non obstante appellationis objectu interposita in elusionem ecclesiasticæ disciplinae, devotioni tuæ præsentis scripti pagina duximus indulgendum. Decernimus ergo &c. hanc paginam nostræ concessionis &c.

CANTVARIENSI ARCHIEPISCOPO,
Episcopo Londoniensi, & Magistro W.
de Sumercote Canonico Lincolnensi.

Dilectus filius Magister B. Clericus in nostra præsentia constitutus sua nobis conqueſtione monstravit quòd cùm causa quæ inter ipsum & R. Clericum vertitur super Vicaria Ecclesiæ de Heminton, qua fuerat contra justitiam spoliatus, à bonæ memoriæ C. Papa prædecessore nostro dilectis filiis Fordensi Abbati, Archidiacono Dorsete, & Magistro T. Canonico Wellensi, sicut iidem iudices suis nobis litteris intimarunt, commissa fuisset, & pro ipso Magistro B. sententia promulgata, idem R. Clericus in annis etiam nunc minoribus constitutus (prout in eisdem continetur literis) procuravit quòd ad dictos iudices præceptum regium emanaret ne mandatum apostolicum adimplerent. Sed ipsi magis placere Deo quàm hominibus cupientes, id facere noluerunt. Quapropter

Epist. 24.
De pena illius
qui in iudicem
apostolicum
manus violentas
inicit.

tam iudices quam Magister antedictus rebus propriis iusti sunt spoliari. Sed pater prefatus R. & Ecclesiam incastellare presumpsit, & quod minus prefatus Fordensis Abbas sententiam auctoritate apostolica promulgatam executioni mandaret, per violentiam impedire, quam adhuc detinere dicitur occupatam, & quod gravius est, ipse ac pater ejus manus in dictum Abbatem fecerunt injici violentas. quapropter in eos fuit ab eisdem iudicibus excommunicationis sententia promulgata. Processu vero temporis idem R. ad dilectos filios Abbatem de Garrera & conjudices suos, sapedito Magistro B. certa ratione suspectos, cum ad eos sine periculo mortis accedere non valeret, litteras impetravit: per quas asserens litteras falsas fuisse antedictis iudicibus destinatas, (quas nobis exhibitas in nullo invenimus esse culpabiles) quod ab eis legitime factum fuerat nitebantur in irritum revocare. Licet autem falsitatis vitium acerrime persequamur, ne tamen ex hoc poena innocentibus infligatur, discretioni vestrae per apostolica scripta precipiendum mandamus quatenus omni contradictione & appellatione cessante memoratam sententiam exequi minime postponatis, contradictores, si qui fuerint, vel rebelles, ut a sua praesumptione desistant, per excommunicationis sententiam compescentes; in irritum etiam reducentes quicquid obtentu praedictarum litterarum ad dictos Abbatem de Garrera & ejus conjudices directarum, in praedictum sapediti Magistri B. inveneritis immutatum. Illos vero qui manus in dictum Abbatem temerarias injecerunt, vel etiam injici praeeperunt, tamdiu excommunicatos publice nuntietis, & faciatis ab omnibus artibus evitari, donec passo injuriam satisfecerint competenter &c. usque absolvendi. Sic autem diligenter quae praemisimus exequi studeatis, quod vigilantiam vestram possimus propterea commendare, nec super his ad nos ulterius quaestio perferatur. Quod si fieret, grave nobis existeret & molestum. Quod si omnes &c. duo vestrum &c.

ADRIANO VLTRASYLVANENSI
Episcopo.

Quoniam ea quae per ordinem judicialis examinis rationabiliter sunt decisa, nulla debent temeritate rescindi,

sed perpetuae stabilitatis robore confirmari, praesentium litterarum auctoritate statuimus ut si aliquod scriptum contra sententiam quae contra Flandrenses sacerdotes, qui positi sunt in terra sancti Michaelis quondam decimali, super jure parochiali pro te lata est, per subreptionem appareat impetratum, viribus careat, & tuis impofterum rationibus non obsistat. Illud quoque decernimus, & per praesentes tibi litteras indulgemus, ut si venerabilis frater noster Strigonensis Archiepiscopus, vel Gibiniensis Praepositus, aut ipsi Flandrenses Presbyteri, praeter conscientiam tuam & procuratoris tui in gravamen tuum iudices aliquos impetraverint, quos vel habeas adversarios vel manifeste possis probare suspectos, ad recusandum illos liceat tibi sedem apostolicam appellare, etiam si in commissionis litteris appellationis sit remedium interclusum. Datum Laterani XIX. Kal. Januarij.

CLERO, MILITIBVS,
& populo Capuanis.

Inter innumeras sollicitudines nostras, quantum ad occupationes mundanas, illam quasi praecipuam reputamus quam de provisione regni Siciliae concepimus & tenemus; cum praeter debitum officij pastoralis, & jure dominij & ratione balij dignoscatur ad nos ejus provisio specialiter pertinere. Ut autem propositum nostrum evidentiùs prodeat in effectum, licet haecenus non sine multis anxietatibus & expensis tam spiritualiter quam temporaliter ad defensionem ejus intenderimus diligenter, & per Dei gratiam profecerimus, ecce nunc ad contritionem hostium & defensionem fidelium, ad exercendam justitiam & pacem servandam vices nostras, quas per nos ipsos nondum possumus praesentialiter exercere, dilecto filio nostro C. tituli sancti Laurentij in Lucina Presbytero Cardinali, viro nobili, provide, & honesto, quem inter fratres nostros speciali caritate diligimus, duximus committendas: quas ut melius possit implere, venerabiles fratres nostros Neapolitan. & Tarentin. Archiepiscopos (quorum fidem & discretionem in multis sumus experti, & qui constitutiones & consuetudines regni plenius agnoverunt) & dilectos filios Jacobum Marescalcum nostrum, & Odonem de Palumbaria, viros nobiles & pru-

Rrr iij

Epist. 245.
De negotio regni Siciliae.

Vide infra
epist. 280.

Epist. 244.
A sententia & re iudicata non appellatur quidem, sed iudex suspectus semper recitari potest.